

Statsministeren (J. O. Krag): Hr. Morten Lange gør sig skyldig i en eller anden mærkelig form for begrebsforvirring. Hvad er det for en tale om store økonomiske enheder? Det er, som om man forestiller sig, at hvis fællesmarkedet bliver udvidet med England, Danmark, Norge og Irland, så bliver alle erhvervsvirksomheder pludselig forvandlet til store økonomiske enheder, som kan være meget sårbare i en krisesituation. Men sådan forholder det sig jo ikke. De store økonomiske enheder har vi i forvejen, de findes også som aflæggere rundt omkring spredt over det ganske land, dem har man i forvejen.

Hvis Danmark går ind i fællesmarkedet, bliver vore virksomheder da ikke af den grund forvandlet til store økonomiske enheder. Jeg vil tværtimod tro, at vor chance i det udvidede fællesmarked måske netop ligger i de tusinder af små industrienheder, i europæisk forstand små industrienheder, vi har. Hvad er den typiske danske industrienhed? Ja, nu har jeg ikke en statistik ved hånden. Jeg vil tro, at virksomheder på 50 arbejdere, 100, 150, vil være typen af virksomheder, vi bidrager med, og dér vil vi være i stand til at udvikle produkter og dele af produkter, som vi vil kunne levere konkurrencemæssigt og mere prisbilligt end de virksomheder, vi skal konkurrere med i fællesmarkedet, og netop derved vil dansk industri, dansk beskæftigelse, dansk opfindsomhed, danske arbejdere, danske ingeniører, danske funktionærer og danske sælgere kunne præstere noget, som vi kan gøre os gældende ved. Ved mange, mange i europæisk målestok små enheder vil vi gøre os gældende. Og dér gælder hr. Morten Langes erfaringer fra New York i 1932 — ja, hvis jeg nu siger ad Wandsbek til, så lyder det som en anti-EF-bemærkning, men sådan er det altså ikke ment.

Så vil jeg sige til hr. Gert Petersen, at det er vel nok forståeligt, hvis den britiske premierminister beskæftiger sig lidt mere med de større udenrigspolitiske perspektiver, end f. eks. den danske statsminister gør det. Det er også forståeligt af en anden grund: når Danmark går ind i fællesmarkedet, så tjener vi valuta ved det, når England går ind i fællesmarkedet, så sætter de penge til ved det. Og derfor må han vel med rimelighed lægge

trykket lidt andre steder, og selvfølgelig skal der foregå et udenrigspolitisk samarbejde inden for EF; det kan jeg da godt forstå at man tillægger værdi, det gør jeg også selv. Jeg går da også ud fra, at hr. Gert Petersen, der i adskillige uger har været min kollega i FN-delegationen, vil tillægge det værdi, at den danske udenrigsminister og folk fra dansk udenrigstjeneste kan mødes med deres kolleger i de andre 9 fællesmarkedslande regelmæssigt og modtage information og få oplysninger. Det kan være lige så værdifuldt som det arbejde, hr. Gert Petersen og jeg har gjort sammen i FN, f. eks. i den 7. komité.

Så vil jeg sige til hr. Gert Petersen, at hvis den europæiske ulykke skulle ske i morgen, at CDU's såkaldte konstruktive mistillidsvotum til regeringen Willy Brandt skulle blive vedtaget og regeringen Willy Brandt dermed falde for at blive afløst af en CDU-CSU-regering — jeg er enig i vurderingen af den begivenhed — så må det da være så meget desto vigtigere, at vi ser England som medlem af fællesmarkedet, at vi ser to nordiske lande som medlemmer af fællesmarkedet, for dermed at sikre den sociale, politiske og demokratiske balance, som det for os er væsentligt at se eksistere, leve videre og udvikle sig i Europa, som vort eget land er en del af.

(Kort bemærkning).

Morten Lange: Jeg kan ikke have udtrykt mig så uklart, at statsministeren ikke kunne forstå, hvad jeg sagde, jeg talte om en stor økonomisk enhed som f. eks. De europæiske Fællesskaber. Det er en stor økonomisk enhed. Det er Nordamerikas forenede fristater også. Kriseeksemplet fra 1930'erne viste klart, at sådanne store økonomiske enheder som f. eks. De Forenede Stater havde svært ved at imødegå krisens vanskeligheder; de mindre lande navigerede bedre. En økonomisk enhed, der er sammenbragt, som De europæiske Fællesskaber er, og hvor beslutningsprocessen er overordentlig besværlig, når man skal finde frem til modforanstaltninger mod en eller anden økonomisk konjunktur, vil blive særlig hårdt ramt, hvis en sådan krise skulle indtræde, og jeg tror, at erfaringerne fra 1930'erne i denne forbindelse er typiske. Vi vil finde, at de slår